

Samtal med chefsåklagaren Solveig Riberdahl den 23 april 1987 kl 08.30

Närvarande från kommissionen:

Per-Erik Nilsson
Olof Bergqvist
Carl-Ivar Skarstedt
Gunnel Lindberg
Tore Samuelsson
Håkan Kyhle
Stefan Ryding-Berg
Dag Victor
Kjell Arne Eliasson
Nils-Olof Berggren

GL: Ja, i det läget som du kom in i utredningen så var ju åklagare förundersökningsledare i hela utredningen.

SR: Ja, det är riktigt.

GL: Och mot den bakgrunden så är det intressant för oss att få mera samlat en beskrivning av hur åklagarna angrep utredningen när det gäller de primära delarna utav den, nämligen den utredning som avsåg själva brottsplatsen och brottet. Vilka åtgärder vidtog ni i den delen och vilka bedömningar gjorde ni utav den utredning som redan fanns?

SR: Ja, jag kom ju in i det här, som jag har sagt tidigare, s.a.s. på något sätt successivt

skap 1 §
sekretesslagen

Så småningom - jag tror att det var dagen före pingst - så ringde Claes Zeime upp och frågade om jag ville hjälpa honom med det här ärendet. Och jag fick betänketid då till dagen efter pingst. Och då var det väl så att min spontana reaktion var ungefär; oj, hur sätter jag mig in i det här? - för förundersökningen hade ju pågått väldigt länge. Och det första jag gjorde då med Claes Zeimes goda minne det var att gå på KKI och prata med utredarna där och begära E-avsnittet. Det var det första jag grep mig an, Sveavägsavsnittet. Och jag hade en diskussion, jag tror det var med Allan Bäckström, om vad jag skulle ha. Och han sa vi kan plocka ut de centrala förhören åt dig. Och jag sa att du kan gärna kryssa för de centrala förhören för det underlättar styrningen av det hela. Men jag villnog ha alltihopa. Så då fick jag de gula exemplaren utav spaningsuppslagen i E-avsnittet. Och det var alltså med detsamma då, vad kunde det vara i början på juni eller i slutet på maj, med samma jag kom in i utredningen.

GL: Vet du om Claes Zeime hade läst motsvarande material tidigare?

SR: Ja, han läste. Jag gjorde så att jag läste igenom E-avsnittet. Jag ska också säga att under den här tiden var jag fortfarande då chefs-åklagare på 6:e kammaren och var alltså i full verksamhet med ett par lite större mål som jag hade. Och jag hade väl huvudförhandlingsdagar, 4-5 stycken i ett mål, så att jag kunde inte enbart syssla med detta. Och jag gjorde så, när jag läste igenom E-avsnittet, att jag gjorde utdrag utav vittnesförhören och bad då en utav mina flickor att skriva ut det. Och sen satte jag det framför varje pärm och så läste Claes Zeime igenom utdragen, för han var ju fortfarande alltså överåklagare med den arbetsbörda som det innebar.

GL: Det var den del som rörde Sveavägen. Gick du vidare på något sätt sedan?

SR: Ja, det gjorde jag. Sen grep jag mig an L-avsnittet. Det är alltså Grand-avsnittet och gjorde precis på samma sätt med det.

GL: Det finns ju andra bitar här; brottsplatsundersökning och liknande.

SR: Mm. Jag var nere hos Lange men det kommer jag inte riktigt ihåg när det var.

p 18
Hesslagen

GL: Det finns ju en hel del material även på SÅK och Kåskåren.

SR: Det var ju inte tillgängligt. Så minns jag ju Anders Hella och Bente Josephson är i bilen. Och Bente Josephson tog sig själv till SÅK och Palmgren var jag kan kalla den polisen som hade hand om utredningen.

GL: Fick du den här utredningen spontant när du sa till att du gick in som åklagare?

SR: Nej inte så, utan jag fick be om den naturligtvis. Och dels så var det ju svårt för de enskilda kriminalinspektörerna att veta vad jag ville ha. Och sen var det ju också lite svårt för mig att fråga, eftersom jag inte visste vad som fanns. Så jag försökte först bilda mig en uppfattning om vad som fanns. Och i viss utsträckning lyckades jag. Vissa saker vet jag att jag har missat, nu i efterhand.

p 18
Hesslagen

Men det var alltså tidigt under sommaren. Jag tror att det var före min semester som inföll två-tre veckor i juli.

GL: Var du den enda utav åklagarna som laste in materialet på det här viset?

SR: Jag var den enda åklagaren förutom Claes Zeime i det skedet.

GL: Men gick du och Claes parallellt och gjorde de här sakerna eller gjorde du det ensam?

SR: Jag gjorde det, jag var nere på brottsplatsen själv och det var så att Claes var sjuk också i det här skedet. Få se, när var det? Jag vet att jag skulle egentligen ha gått på semester 1 juli, men kunde inte göra det, eftersom Claes var sjuk. Och då hade han varit sjuk, jag tror att det var två veckor efter midsommar han var sjukskriven. Och under den tiden så agerade jag ju själv med telefonkontakter med Claes. Så vi hade alltså dagliga, flera gånger om dagen träffades vi och pratade igenom. Det var mest jag som var uppe på KK1. Det föll sig, Claes var med flera gånger, och vi hade ju sammanträden däruppe två-tre gånger i veckan då han var med.

GL: Diskuterades det någon gång mellan er och polisen att ni helt enkelt skulle få allt det material de hade, endera att läsa det där eller att få det översänt till er?

SR: Ja, det diskuterades naturligtvis. Men de sa att det är så mycket och liksom det är så svårt att se vad ni vill ha och ni kan inte få allt och hela det där köret, och det blir bara belastande för er, och det är ju naturligtvis också en synpunkt. Men jag fick alltså, när jag begärde de olika avsnitten, så fick jag dem utan krångel. Och det var alltså från KK1 och Palmgren tror jag han heter den polisen som hade hand om samordningen.

GL: Det fanns ju en hel del material även på SÄK och Rikskrim.

SR: Det var inte lika lättillgängligt. Så småningom kom ju Anders Helin och Bosse Josephson in i bilden. Och Bosse Josephson tog sig särskilt an Rikskrim. Och han var uppe där vid flera tillfällen och pratade med dem. Men SÄK-materialet var ju inte lika tillgängligt.

GL: Begärde ni att få materialet ifrån dem?

SR: Ja, när vi kom på någonting så begärde vi att få det och då fick vi det. Då var det alltså inga problem.

GL: Men det förutsatte att ni visste om att materialet fanns?

SR: Ja just precis.

kap 18
revideringslagen

skap 18
selvtestslager

17. Er der nogen ting som du synes er vigtige at vide om, som du har brug for at vide om, som du har brug for at vide om, som du har brug for at vide om?

18. Er der nogen ting som du synes er vigtige at vide om, som du har brug for at vide om, som du har brug for at vide om, som du har brug for at vide om?

19. Hvis du havde mere tid til rådighed, ville du gøre noget andet med din tid? Hvis ja, hvad ville det være?

20. Hvis du havde mere tid til rådighed, ville du gøre noget andet med din tid? Hvis ja, hvad ville det være?

Er der nogen ting som du synes er vigtige at vide om, som du har brug for at vide om, som du har brug for at vide om, som du har brug for at vide om?

skap 1§
selvetesslagen

GL: Men just det här att få greppet om vad som var gjort, vad som behövde göras, vad som behövde kompletteras - att få totalgreppet över hela förundersökningen?

SR: Ja det fick vi alltså botanisera själva uppe på rotlarna. Och det var huvudsakligen då KK1 som den centrala utredningsroteln som jag vände mig till.

GL: Men borde inte ledningsgruppen, som ju påstods sitta inne med all central information, ha kunnat vara er till hjälp i ett eller annat avseende?

SR: Jo, det är möjligt, men jag vet egentligen inte varför, utan vi träffades ju rätt regelbundet. Men de sammankomsterna de var, jag tror vi träffades två eller tre gånger i veckan under sommaren uppe i biblioteket på KK1.

skap 1§
selvetesslagen

skap i §
 sekretesslagen

... den 17 juli 1971 då på?
 ... jag vet att vi hade en föreläsning, som det
 var på måndagen eller tisdagen - då skrev jag ut en almanacka. Ja
 det är den, om det är den 17 eller 28 juli. Ja just den 28 juli. Och då
 försändes den till PÅK - historien för oss vid det här lunchseminariet.

skap i §
 sekretesslagen

PEN: Det kallades för operation Alpha det eller?

SR: Ja, just det.

GL: Den första promemorian daterad den 17 juli syftar du på?

SR: Ja just det. Och redan, jag vet att vi hade en sammankomst, om det var på måndagen eller tisdagen - nu måste jag titta i en almanacka. Ja det är den, om det är den 27 eller 28 juli. Jo just det 28 juli. Och då föredrogs den här PKK-historien för oss vid det här lunchsammanträdet.

slap 18
selvetesslagen

skap 1 §
slutesslagen

OL: Så ni har inte diskuterat av stället om de skulle fatta vissa
bestämmelser och vissa andra åtgärder?

ER: Ja, det har diskuterats, men i en rätt snar skede. Och då hävdade
vi att vi var föreningsrättsliga i hela utredningen och hänsyns-
tagande skulle fattas av någon åklagare.

OL: Har ni haft några andra sådana här övervakningsproblemer? Var gränserna
för föreningsrättsliga åtgärder har gått och kanske vad för politiskt
spänning?

ER: Ja, det har vi ju haft för att mycket tyckte vi - och det har väl
Chas Jones förmodligen lärt av efter att det hela har såna lugnat
det sig - vilket av de åklagare som företogs beträffande PKK var
vill att hantera till eller kunde påstå vara en hänföra till utländska
lygna bestämningar om övervakningsåtgärder och lösa brottutredning.

OL: Men när ni under övervakningen gick någon diskussion om just denna
avgränsning?

ER: Nej, det hade vi inte, inte som jag nämnde, några sådana här riktigt
konkret diskussioner om det.

slap 18
selvtestager

GL: Så ni har inte diskuterat er emellan om de skulle fatta vissa hämtningsbeslut och vissa andra tvågsmedel?

SR: Ja, det har diskuterats, men i ett rätt sent skede. Och då hävdade vi att vi var förundersökningsledare i hela utredningen och hämtningsbesluten skulle fattas av någon åklagare.

GL: Har ni haft några andra sådana här avgränsningsproblem? Var gränsen för förundersökningen egentligen har gått och kanske vanlig polisiär spaning?

SR: Ja, det har vi ju haft för att mycket tyckte vi - och det har väl Claes Zeime formulerat bättre nu efter att det hela har s.a.s. lugnat ner sig - mycket av de åtgärder som företogs beträffande PKK t.ex. är väl att hänföra till eller kunde anses vara att hänföra till utlänningslagens bestämmelser om terrorismbekämpning och inte brottsutredning.

GL: Men hade ni under utredningens gång någon diskussion om just denna avgränsning?

SR: Nej, det hade vi inte, inte som jag minns, ingen sådan här riktigt konkret diskussion om den.

GL: Nu när du ser på det i efterhand kan du nu försöka definiera var gränserna kanske borde ha gått?

skap 1 §
selvetesslagen

Och mycket handlade ju om den här avvägningen. För en sak var ju helt klar för oss att det gick liksom inte att kritisera utredningen på det sättet att Hasse Holmér tog åt sig personligen, för då kraschade det totalt. Utan man fick liksom söka tillfällen för att påverka honom när så få som möjligt var med. Var det bara Hans Wranghult och han så gick det bättre, men var det med flera så gick det alltid sämre. Då blev det genast en väldigt inflammerad situation. Så att det var väldigt mycket av en balansgång.

PEN: Men det var ni som höll balansen?

SR: Nej det vill jag inte påstå. Det har jag inte sagt.

skap 1 §
selvetesslagen

slap 1 §
selvetesslagen

DV: När ni fick de här informationerna ledningsvis då hade ju ledningsgruppen, om jag har förstått det rätt, redan arbetat där här i månader och på hur det skulle gå till?

SR: Ja.

DV: Så ni var involverade på att det skulle ta tre månader?

SR: Nej, det var vi inte, utan första gången vi hörde talas om det här det är såna där här kvartalsrapporter i juli. Och då får vi då någon vecka före slutet över hur lång tid de beräknade att det här skulle ta. Och då var jag att jag sade att det är väl omlösligt att beräkna hur lång tid en sådan här sak skulle ta för det gäller ju liksom att få fram bevisning och hämtning till kassan. Sedan hade vi en sammankomst den 5 augusti ungefär på 500 och då varlagde Herta Holmér för samtliga

skap 18
slutetslagen

Och jag väl att jag pratade med Jonas Länning
sju och en halv timme var med. Och sedan några dagar efter, eller på
det var veckan efter, så kom Hasse Holmér och Hans Wängkvist upp till
Claes Zander. Och jag var med, och det som sammanträdets var slut så
gärade Hasse Holmér för mig det utmärkte i att jag gick upp emellan och
lämnade andra beviser än de han gav för. Och då så sade jag bara
sanning, "Ja, ja" i stort sett att "ja det gör jag väl om jag vill
själv med". Och det berättade också det där för Claes och då sade jag
att jag skulle faktiskt fortsätta ha mina kontakter med KK).

skap 18
slutetslagen

DV: Var ni förvånade när spaningsledningen presenterade det här PKK-
uppdraget därför att det kom ju i väldigt bearbetad form, såvitt jag
förstår, när det kom inledningsvis. All ni inte hade fått information om
det tidigare?

SR: Ja, jag var borta alltså de här veckorna. Jag var borta från, jag
vet att jag fick två veckors semester, så jag åkte den 4 juli eller
någonstund så sent och kom tillbaka tre veckor senare. Och jag tror att
det där byggdes upp då. Och jag vet att jag hade ett samtal med Claes
under min semester, då han berättade att det var något på gång. Och att
jag nog skulle hoppas av från min jobb som chefsutvecklare för att hjälpa
någon med det här, så att varit varit jag förvånad. Jag var i Södra
Sverige - det här är ju inte mitt jobb - men det var så jag såg det i

DV: När ni fick då den här informationen inledningsvis då hade ju led-
ningsgruppen, om jag har förstått det rätt, redan utarbetat den här
tremånadersplanen på hur det skulle gå till?

SR: Ja.

DV: Så ni var inställda på att det skulle ta tre månader?

SR: Nej, det var vi inte, utan första gången vi hörde talas om det här
det är alltså det här lunchsammanträdet i juli. Och då får vi då någon
slags grov skiss över hur lång tid de beräknade att det här skulle ta.
Och då vet jag att jag sade att det är väl omöjligt att beräkna hur lång
tid en sådan här sak skall ta för det gäller ju liksom att få fram
bevisning och koppling till brottsplatsen. Sedan hade vi en sammankomst
den 5 augusti uppe på Säk och då redogjorde Hasse Holmér för samtliga

berörda utredningsmän och åklagare - det var väldigt många där, och också representanter för justitiedepartementet- hur han såg på det här. Och det är då första gången jag hör det här att det är att samla in material och sedan göra en utvärdering av det och sedan slå till i oktober.

skap 18
selvetesslagen

Och jag vet att jag pratade med Janne Länninge bl.a. och att Torstensson var med. Och sedan några dagar efter, eller om det var veckan efter, så kom Hasse Holmér och Hans Wranghult upp till Claes Zeime. Och jag var med. Och när det sammanträdet var slut så påtalade Hasse Holmér för mig det olämpliga i att jag gick upp ensam och framhöll andra åsikter än de han stod för. Och då så sade jag bara någonting; "ja, ja" i stort sett att "det där gör jag väl som jag vill själv med". Och jag berättade också det där för Claes och då sade jag att jag tänker faktiskt fortsätta ha mina kontakter med KKI.

skap 18
selvetesslagen

DV: Var ni förvånade när spaningsledningen presenterade det här PKK-uppslaget därför att det kom ju i väldigt bearbetad form, såvitt jag förstår, när det kom inledningsvis. Att ni inte hade fått information om det tidigare?

SR: Ja, jag var borta alltså de här veckorna. Jag var borta från, jag tror att jag fick tre veckors semester, att jag åkte den 4 juli eller någonting sådant och kom tillbaka tre veckor senare. Och jag tror att det där byggdes upp då. Och jag vet att jag hade ett samtal med Claes under min semester, då han antydde att det var något på gång. Och att jag nog måste hoppa av från mitt jobb som chefsåklagare för att hjälpa honom med det här, så att visst vart jag förvånad. Jag vart ännu mer förvånad - det här är lite elakt sagt - men det var när jag såg det i Lektyr, precis samma uppläggning av det hela. Det var några nummer senare eller någon tid senare det kom i Lektyr. Jag tror att det var i augusti eller september. Det måste ni veta om att det finns.

skap 18
selvetesslagen

GL: Om vi nu ändå är inne på PKK, så om vi får sammanfatta litegrand utav vad du har sagt tidigare, så är det tydligen så att ni har fått en promemoria per den 17 juli. Det är första PM:et ni får om detta?

SR: Ja.

GL: Och sedan så får ni då information vid mötet på Säk den 5 augusti.

skap 18
selvetesslagen

SR: Jo, ja, det är riktigt.

GL: Och sedan så börjar material rulla in. Kan du beskriva lite närmare det här materialet som då började dyka upp?

SR: Jo, det här materialet det skulle ju då, vi skulle få material. Och som jag först uppfattade det, men det visade sig väldigt snart vara en missuppfattning, så var det då hela materialet som gällde utredningen. Men det var det inte, utan det var bara det s.k. kurd-avsnittet. Och man gjorde då ett upplägg utav allt material och det skulle då gå, allt material skulle gå till oss från spaningsledningen. Och det gick då via Palmgren, tror jag, att vi fick materialet från

skap i §
selvetesslagen

GL: Men hade ni inte kunnat lika frekvent s.a.s. få material i utredningen i övrigt?

SR: Nej, det verkade inte så som vi kunde få det. Men vi fick det vi begärde. Vilde jag ha E-avsnittet så fick jag det, vilde jag ha L-avsnittet så fick jag det.

GL: Men kurd-avsnittet det fick ni ...?

SR: Det fick vi alltså automatiskt.

GL: Diskuterade ni den skillnad man gjorde i det här avseendet?

SR: Jo, det gjorde vi. Och då menade de att det här materialet är så viktigt, det är centralt, det måste ni ha och det andra var inte lika viktigt.

GL: Men var det inte er sak egentligen att avgöra vilket material som var viktigt?

SR: Jo, det var det. Det är riktigt.

skap i § selvrettslagen

1. Har du någonsin hørt om selvrettslagen?

Ja, selvrettslagen er en lov som gjelder for alle som bor i Norge. Den gir rettigheter og plikter til alle som bor i Norge. Selvrettslagen er en viktig del av vårt rettssystem. Den gir rettigheter til alle som bor i Norge, og den gir plikter til alle som bor i Norge. Selvrettslagen er en lov som gjelder for alle som bor i Norge. Den gir rettigheter og plikter til alle som bor i Norge. Selvrettslagen er en viktig del av vårt rettssystem. Den gir rettigheter til alle som bor i Norge, og den gir plikter til alle som bor i Norge.

2. Hva er selvrettslagen? Er det en lov som gjelder for alle som bor i Norge? Er det en lov som gjelder for alle som bor i Norge? Er det en lov som gjelder for alle som bor i Norge?

Ja, selvrettslagen er en lov som gjelder for alle som bor i Norge. Den gir rettigheter og plikter til alle som bor i Norge. Selvrettslagen er en viktig del av vårt rettssystem. Den gir rettigheter til alle som bor i Norge, og den gir plikter til alle som bor i Norge.

3. Hva er selvrettslagen? Er det en lov som gjelder for alle som bor i Norge?

skap i § seluettesslagen

GL: Försökte du få nya polismän till det?

SR: Ja, men det lyckades inte; "nu måste vi koncentrera oss på kurderna". Det låter lite egendomligt det här och jag tycker det låter egendomligt när jag själv säger det men det var på något sätt så det var ett diskuterande och ett på något sätt så upplevde jag, men det här är alltså min högst personliga synpunkt det vill jag understryka, som att det var hela tiden en massa finter och taktik. Man kunde aldrig ha en rak diskussion om vad som skulle göras och inte göras. Och man löpte hela tiden risken att det blev totalt sammanbrott i förbindelserna mellan spaningsledningen och åklagarna. Däremot hade jag under hela tiden och har fortfarande ypperliga förbindelser med, ja med den utredande personalen, de vanliga kriminalinspektörerna och kommissarierna. Det har aldrig varit några bekymmer.

GL: Det leder oss då automatiskt in på frågan; hur var åklagarnas roll i förhållande till polisen och då i första hand ledningsgruppen. Vad var så speciellt i det här ärendet? Vad fick det för effekter egentligen?

SR: Ja egentligen så borde det inte varit någonting som är speciellt, för nu har vi ju en spaningsledning idag också. Och vi har precis samma grupper som utreder, ja det är lite ändring. Men det fungerar alldeles utomordentligt.

GL: Vad är skillnaden i dag från igår då?

SR: Ja det är alltså, det är inte samma utredning vi pratar om, va, för att de här ledningsmötena, nu var jag ju inte med på spaningsledningsmötena i Palme-rummet för att vi tyckte de var meningslösa, i alla fall när vi var med var de det. Och vi hade alltså kontakter en eller två gånger i veckan med spaningsledningen. Och då gick det till så att de var som regel på åklagarmyndigheten och att den som pratade från polis-sidan var Hasse och ingen annan. Då och då vid några tillfällen överlät han då ordet till Hans Wranghult eller P G Näss i ett sammanhang. Men annars så var alla totalt tysta. Och sedan då var det åklagaren som pratade med Hasse och de andra satt med. Och det liksom uttrycktes inga som helst synpunkter från de andra personerna som var närvarande. Och idag är det inte alls så utan då tas frågorna upp och diskuteras från alla håll och kanter. Och det är ju alltså samma personer. Det är det som är så egenartat, nu med ett undantag då.

För det mesta så fick jag besked på en gång. Var det någon känsligare fråga så gick de och frågade först, har jag en känsla av. Men det var liksom mest när man kom upp på kommissarienivå. De vanliga polismännen, det var aldrig några bekymmer. Och en, det var kommissarie Jan Länninge, han uttryckte det här alltså, han sade att han tyckte det var väldigt besvärligt och att han liksom kände sig som han satt i kläm mellan åklagarna och spaningsledningen. Och det förstår jag den synpunkten.

GL: Vilken uppgift uppfattade du att spaningsledningen hade? För uppenbarligen var de inte ett informationsorgan till er?

SR: Nej.

GL: Och du säger att det hade fungerat på annat sätt med resursfördelningen. Vad gjorde de då om du ser på det från din sida?

SR: Ja de höll ju kontakten med oss, det gjorde de. Och de, såvitt jag kan förstå, så fick de allt material och tog del utav det. Och det var väl också så, men här pratar vi lite om saker som jag egentligen inte vet, va. Men jag fick den uppfattningen att man t.ex. lade ut på en kriminalinspektör; "hör de här personerna, de var på Grand". Men sedan fick de alltså inte hela kakan s.a.s., de fick inte dra slutsatserna själva. Och sedan skulle de rapportera sina resultat till spaningsledningen som drog slutsatserna åt dem. Och det här är ju duktiga utredare, många utav dem, som har utrett många kvalificerade mål och gjort det mycket bra. Och jag tyckte det var dumt, därför att jag tror att många utav de här var helt kapabla att dra egna slutsatser och skulle kanske kunnat gjort ett bättre resultat vid förhören om de hade vetat mer också. Sedan så är det ju det den här karaktären med kontakterna med UD. De har ju spaningsledningen hållit exklusivt. Det är ju liksom ingen annan som har vetat om egentligen förrän nu.

GL: Finns det mera som ni har vetat nu i efterhand att ledningsgruppen har sysslat med?

SR: Nej, inte som jag kan komma på. Ja sedan tror jag att det är en stor del utav det de sysslade med i den centrala spaningsledningen är ju kontakterna med massmedia. Men det här är liksom bara, jag har ju ingen direkt information om detta, utan...

PEN: Har du någon gång i din tidigare verksamhet varit i kontakt med en ledningsorganisation på polissidan som liknar den som man använde i det här fallet?

SR: Nej, det har jag inte. Jag har haft mål med många utredare och då arbetar man ju mest med de enskilda polismännen. Och i de lite större målen så brukar vi göra så att vi, ja vi har ju fortlöpande kontakter då när det gäller förhör. Det är vi ofta med på och så där. Men då har jag alltså en tid i veckan där vi går igenom då vad har hänt under förra veckan och vad ska vi göra nu då? Och det brukar vi ta på måndagar - måndag morgon. Och då i de här lite större målen så brukar då utredningskommisarien vilja vara med. Och det är ju inte tillnärmelsevis detta heller.

DV: Det är ju alldeles uppenbart att samarbetet inte fungerade mellan åklagarna och ledningsgruppen under den här tiden. Och egentligen tycker jag det verkar som det är tre olika saker där det kan ligga orsaker till det hela. Det ena är den speciella organisationen utav den här ledningsgruppen. Det andra är då att ni hade olika uppfattning i sakfrågan, nämligen om satsningen på huvudspåret eller inte. Och det tredje är, som du nu har varit inne på, lite personfrågor, alltså möjligheten att få ett löpande samarbete beroende på vilka personer det är. Om du tittar på de här tre sakerna nu så här i efterhand vad uppfattar du som det väsentligaste?

SR: För att samarbetet inte fungerade?

-DV: Ja.

SR: Ja, jag tror att en stor del beror på personfrågor, faktiskt.

DV: Så att i och för sig så skulle det ha varit möjligt att det hade fungerat så här med en sådan här ledningsgrupp?

SR: Ja om alla liksom följer rättegångsbalken så. Det fungerar ju nu, va. Och vi har då en spaningsledning med Ulf Karlsson i spetsen. Och där ingår ju Tommy Lindström och Per Göran Näss och flera utav dem som, ja, det är väl de två som ingick i den gamla spaningsledningen. Men det är inga bekymmer. Vi har ett mycket bra samarbete.

DV: Och när det gäller det här med sakfrågorna då är det?

SR: Jo, det är klart att sakfrågorna, vi har ju skilda uppfattningar i sakfrågor nu också. Men då diskuterar man det.

DV: Det var att det inte blev någon diskussion i sakfrågorna?

SR: Ja egentligen att det liksom inte gick att få till stånd en ordentlig diskussion. Och att det var så svårt att ta den tydligen.

KAE: När du säger personfrågor så är det i första hand och alldeles övervägande Hans Holmér du menar?

SR: Ja. Ja, jag känner ju honom tidigare och då har det liksom aldrig varit några bekymmer, åtminstone inte från mitt perspektiv s.a.s.

GL: Är numerären på utredningspersonalen ungefär densamma som idag som tidigare?

SR: Nej, den är något mindre,

*skap i §
selvetesslagen*

Men

jag tror inte att det är mängden poliser som är avgörande. Det är nog mer kvaliteten på utredningen som har betydelse i det här skedet.

GL: Sett från åklagarsynpunkt så spelar det kanske inte så stor roll om de är 80 eller 140, menar du?

SR: Nej, det gör det inte.

*skap i §
selvetesslagen*

- GL: Det är en sak som vi inte har frågat dig, nämligen utredningar rörande polismän, i vilken form och utsträckning de har redovisats till åklagaren?

SR: De har redovisats till åklagare och det har skett nu har vi fått allt material. Och det har lagts då på Jörgen Almblad den delen. Jag har tittat lite på några av dem.

GL: Innebär det att ni inte har haft allt material tidigare?

SR:

*skap i §
selvetesslagen*

KAE: Får jag bara fråga hur handläggningen av de här polisärendena följer de normala rutiner som brukar vara ungefär?

SR: Nej, de ligger alltså inte på JD där de brukar ligga, va, utan de har legat på Säk. Men det är väl så att Säk håller i vissa utredningar av polismän i andra fall också, såvitt jag vet, så att det har inte avvikit särskilt mycket. Men det har legat på Säk, polismännen.

KAE: Jag tänkte närmast i förhållande till åklagaren och med åklagarinträde och sådana här saker?

SR: Nej, det har vi ju velat då framhålla att i vanliga fall så träder ju åklagaren in där mycket tidigt. Och det borde den också göra här. Och det är ett utav skälen då att vi nu har fått hela materialet.

slut 1 §
sekretesslagen

skap 18
seluetslagen

GL: När det gäller ledningsorganisationen och information osv. du har ju också läst JK:s beslut och sett åsikten att åklagaren borde kanske ha ingått i ledningsgruppen?

SR: Ja, på sätt och vis så skulle jag rekommendera ... Det verkar så från utsidan så tror jag mycket mer att man skulle kunna tycka det. Men på något sätt så, de här sammanträdena de var ju så fullständigt meningslösa, uppfattade jag dem som, alltså det redovisades då olika punktsaker. Det gick runt bordet och de frågade; har du någonting, har du någonting, har du någonting? Ja, sedan var det hela över, va. Och det var kanske var då någon som sade att; jag hörde Pettersson och han sa si och så.

GL: Men om åklagarna hade varit med så hade man kanske kunnat ge det en annan för åklagaren mer fruktbar form?

SR: Det tror jag inte.

GL: Skälet till det är?

SR: Ja skälet är alltså de personer som satt i spaningsledningen. Och jag tror inte att det i det läget hade varit gångbart alls. Tre gånger tror jag att jag har varit i Palme-rummet, ja kanske fyra. Jag minns inte.

skap 18
seluetslagen

PEN: Borde ni inte ha gjort det?

SR: Jo det kanske hade varit, nu efteråt kan man säga att det kanske hade varit lika bra om det hade kommit tidigare. Men vi såg det ju som möjligt att fortsätta.

PEN: En reflexion, när man tar del utav både din skildring av det här och Claes Zeimes och andra så får man ju det bestämda intrycket av att ni hela tiden är väldigt på defensiven, för husfridens skull s.a.s., och accepterade mer än vad ni skulle ha gjort normaliter?

SR: Ja, och det här är ju en hemskt känslig fråga, alltså. Jag vet inte om det är rätt forum att ta upp här. Men det är ju att så fort liksom det var någon debacle så hörde ju departementet av sig på ett eller annat sätt. Och det där, det kan vara fel att vi upplevde det på det sättet. Men vi upplevde det så att ungefär att "för husfridens skull, rätta er efter Holmér". Men det sades alltså aldrig. Men jag kan ge som ett exempel att den 15 december efter tillslaget i Gamla stan så var vi uppe i Palme-rummet och diskuterade; vad gör vi nu då? Och då så gick Hasse Holmér och Hans Wranghult, Claes, Bosse tror jag det var, och jag, jag vet inte om Anders Helin var med, in i ett angränsande rum till Palme-rummet och skulle fortsätta diskussionerna. Och då var Claes rätt förbannad, för att uttrycka sig på ren svenska,

*slap 18
selvetorslagen*

PEN: I cafeteria?

SR: Jaså, vet du det också. Ja och då, Claes skrädde ju inte orden. Han var arg. Han tyckte att så här fick det inte gå till, utan han skulle ha informationen och så sade han någonting åt Hasse; att "det finns ju ingenting som egentligen är viktigare för dig än att träffa mig i det här läget, även om inte tycker att det är roligt i sig, va". Och sedan det där lade sig, det flammade upp och vi fäste inte så stort avseende vid det där annat än att vi tyckte att det var fånigt att vi inte fick uppgifter som vi skulle ha. Sedan på eftermiddagen så ringde just Johan Munck till Claes och frågar hur det går med samarbetet för justitieministern är oroad. Och det gör ju liksom att man drog sig för att sätta igång det här för att det ledde alltid till någon kontakt i en eller annan form från justitie. Och det är möjligen så att de tyckte att det, var angelägna om samarbetet, att det skulle fungera för att det var viktigt att det fungerade. Och det är det. Men vi upplevde det som ungefär att vi skulle rätta oss.

GL: Vad vi inte har fått närmare belyst det är faktiskt kraschen du talar om och vad som hände därefter fram till omorganisationen?

SR: Ja, det var ju så här, det har jag faktiskt skrivit dagboksanteckningar om för att det upplevde jag som kanske rätt trist. Och det var ju så att den 20 januari så gjordes det här tillslaget på 20 personer. Och det ska jag inte uppehålla mig vid för det vet ni om. Och vi hade då kvar Ismet Celepli, Yilderim och Yildiz. Och vi bestämde oss, Anders Helin och jag, för att begära de här personerna häktade. Den 22:a på kvällen blev Claes allvarligt sjuk och togs in på sjukhus. Och på fredag morgonen, tror jag det var, eller på fredagmiddagen så ringde då Magnus Sjöberg till mig och sade att justitiedepartementet var oroad. Då hade det gått ut skrivelser i tidningarna om att åklagarna var fega och det var därför det gick i sjön och det här hade gått jättebra om åklagarna

bara hade beslutat att anhålla de här personerna. Men varför vi inte gjorde det, det vet ni va? Det behöver jag inte uppehålla mig vid? Och vi brydde oss inte särskilt mycket om de där skrivierna, för att det skrivs så mycket i tidningarna, tänkte jag. Men sedan så visade det sig att det här var ju liksom inte bara tidningsskrivier, utan det var ju den information som hade lämnats från spaningsledningens sida till justitieministern, till justitiedepartementet kanske jag ska säga. Och då så kallades jag ju dit då till justitieministern kl. 15, men han kom istället till RÅ. Och då redogjorde jag för de olika punkterna, där det riktades kritik mot oss, vår syn på saken.

skap 18
slutetsslagen

Men då fick jag alltså klart för mig att mycket hade alltså gått bakom vår rygg på ett sätt som jag tyckte var otillständigt, och särskilt bakom Claes' rygg.

Sedan den 27:e då hade vi de här häktningförhandlingarna och de försattes på fri fot och då på eftermiddagen så ringde Hasse Holmér till mig och frågade varför och fick en förklaring på det. Och sedan så sade han att Hans Wranghult och Gunnar Severin skulle komma upp till oss för att diskutera det fortsatta arbetet. Och då var jag rätt arg alltså vid det sammanträdet. Och då sade jag att jag saknade totalt förtroende för delar av spaningsledningen och tyckte liksom att det gick inte att fortsätta på det här sättet, utan vi måste ha en annan variant. Och samtidigt tror jag att jag lämnade över den här promemorian om de utredningsåtgärder vi ville ha gjorda. Och det var Anders Helin och jag som träffade dem. Och det var jag som var arg. Det är ju helt klart. Anders var väl arg, men på ett mer diskret sätt. Sedan så beslöt vi då att vi skulle träffas igen och då träffades vi den 28:e, ja vi träffades dagen därpå kl. 13, därför att Hans Wranghult han kunde ju liksom inte besluta någonting själv, utan han måste ju liksom ta upp det här till Hasse och diskutera.

skap 18
slutetsslagen

Och då sade jag att det här vill jag ha betänketid på, för att på något sätt kände jag att rättegångsbalken, eller min mening var att rättegångsbalken inte är förhandlingsbar. Så då sade jag att vi hör av oss under eftermiddagen, jag måste prata med Claes Zeime och Magnus Sjöberg om det här. Och så tog Anders Helin och jag kontakt med dem och efter att då ha diskuterat inte särskilt länge så kom vi underfund med att det här kan inte gå. Och sedan så har jag för mig att Anders och jag åkte upp till Magnus Sjöberg

och diskuterade med honom och Uno Hagelberg och Axel Morath. Och där kom vi fram till att det är ju ett brott och förmodligen då bara en gärningsman, kanske några som är allierad till honom, det går inte att dela förundersökningsledningen på detta.

Och då tog jag kontakt med Hans Wranghult och bad att få skriftligt på vilka misstankar de hade på PKK för att kunna då göra en bedömning av vilka utredningsåtgärder vi ansåg skulle göras beträffande PKK efter det här tillslaget. Och jag har för mig att det är en fredagkväll det här, för sedan ringde Hans Wranghult mig på kvällen och vi kom överens om att träffas på måndagen. Och när vi då träffades på måndagen så säger Hans Wranghult bara att han tänker, då är det bara Hans Wranghult och Severin och Anders Helin och jag, därför att då hade Claes kommit tillbaka i tjänst men han menade på att det var bättre att vi träffades. Det räckte som det var liksom. Och då säger Hans Wranghult att han tänker inte ge mig någon skriftlig redovisning över grunderna för misstankarna mot PKK. Och då tror jag att vi också på förmiddagen där var uppe och pratade med Magnus Sjöberg om det här. Och redan då ville Claes avträda som förundersökningsledare och ville att Anders Helin och jag skulle ta över förundersökningen. Det skulle läggas på rotelnivå. Och då övertalade vi honom att stanna kvar tills det hade lugnat ner sig. Det var så hemskt mycket turer de här dagarna och..

PEN: Hade Magnus fått uppdraget då?

SR: Nej, det hade han inte fått, tror jag, utan jag tror att det kommer först den 3 februari. För att jag har sedan kontakt med Magnus Sjöberg på kvällen här och berättar om vad vi har kommit fram till, hur det här sammanträdet med Hans Wranghult och Severin har avlöpt. Och sedan ringer Magnus Sjöberg den 3 februari och säger då att han har fått det här uppdraget. Nej, jo, det säger han att han och Holger Romander har ombetts komma med förslag till lösning. Och sedan så, ja vi är uppe på -KK1 och gör lite utredning. Men sedan på kvällen så ringer Magnus Sjöberg och säger att de tänker föreslå att förundersökningsledningen läggs på RÅ och RPS och att han - nej, nu är vi på eftermiddagen - och att han vill ha Anders Helin och mig som biträdande åklagare. Och då så är vi väldigt tveksamma för vi är ju rätt trötta på det här vid det här laget och tycker liksom att - Anders t.o.m. frågar om han kommer att beordras till det - och Magnus säger ja och jag säger att jag delar då Anders uppfattning. Men sedan så åker vi på kvällen till Magnus Sjöberg här i Gamla stan och Claes Zeime kommer också dit. Och vi uttrycker vår skepsis mot den här lösningen, framför allt då att man hade vissa förslag på att plocka bort Claes och plocka in en annan istället. Och det tyckte vi inte. Sedan den 4:e så är vi ju hos Magnus Sjöberg igen och då har Magnus Sjöberg gått tillbaka då till sitt tidigare förslag och säger att förundersökningsledningen ska ligga hos RÅ under Axel Morath. Och så bestäms det då att Anders och jag ska gå in som åklagare med vanliga åklagarbefogenheter. Och det är alltså en upprörd sammankomst, men det är mer alltså en diskussion som det borde ha varit med spaningsledningen, att man har olika meningar och ventilerar dem och sedan är det bra, va. Och sedan på kvällen kommer väl det här beramade mötet hos statsministern, va, då Claes Zeime och Romander och Magnus Sjöberg och Hasse Holmér kommer dit. Jag vill minnas att det är så. Men då kommer ju regeringens beslut och då är det ju vad det är.

GL: Hade du några direktkontakter med justitiedepartementet under den här tiden?

SR: Ja, det hade jag. Jag hade flera sådana och jag skrev nog upp dem tror jag, därför att för det första då så hade jag då den här redovisningen för justitieministern den 27 januari och då var Harald Fälth och Kjell Larsson, heter han det?, och Klas Bergenstrand med. Och sedan vet jag att Harald Fälth pratade jag med, som frågade lite om hur det gick bara. Och sedan vid något tillfälle så ringde Wickbom hem till mig. Han fick inte tag i Claes. Det var på kvällen den 3/2, tror jag, nej det var den 2/2, då ringde Sten Wickbom och ville ha åklagarnas synpunkter på det här med delat undersökningsledarskap. Och då talade jag om vad vi hade kommit fram till. Och så frågade han om jag trodde på ett fortsatt samarbete, om det skulle fungera. Och då sade jag bara att det tror jag inte. Men jag hade flera kontakter med Harald Fälth, men det var mer att han ville höra liksom hur det gick, hur vi såg på framkomstmöjligheterna.

GL: Du nämnde det här att ni vid ett tillfälle lämnade skriftliga direktiv och de är daterade den 29 januari. Fick ni någonting utav det här gjort innan omorganisationen?

SR: Nej, det fick vi inte. Vi lovades resurser till det utav Hans Wranghult, men vi fick det inte gjort. Utan det var först efter omorganisationen.

*slut 18
selvetesslagen*

GL: Vad var skälet till att ni gav skriftliga direktiv i det här läget?

SR: Det vanliga är ju att man inte gör så, utan i de flesta fall så resonerar man med utredningsmännen och kommer fram till ett bra sätt att jobba på, och vilka saker som ska göras. Men på något sätt så upplevde jag att det vi sade förvanskades på något sätt. Det blev aldrig riktigt som vi uttryckte. Och då tyckte vi det var lika bra att sätta det på papper.

GL: Funderade ni på att göra det i ett tidigare skede också?

SR: Det kan jag inte svara på om vi gjorde. Det kommer jag inte ihåg.

PEN: Dag?

DV: En fråga som har beröring med den här upplösningen och omorganisationen, som du var inne på då tidigare, nämligen kontakterna med justitiedepartementet. Såvitt jag förstår så måste det väl vara en mycket förståelig ambition från deras sida att man försöker att få mycket förståelig ambition från deras sida att man försöker att få samarbetet att fungera, att man tar reda på i vad mån det går att samarbeta. Och det är ju liksom en utav de sakerna, som du själv nämnde, att det var kanske det svåraste just det här personrelationerna etc. Där det kan bli känsligt det är väl om det är så att man kan uppfatta det som att det är ett ställningstagande när det gäller sakfrågor och som alltså inte tas direkt. Och det antyder du också, om jag förstod dig rätt, att ni från åklagarsidan uppfattade departementets engagemang som om det också var ett ställningstagande när det gällde sakfrågan, alltså satsningen på kurdspåret eller liknande eller var det felaktigt?

SR: Nej, det är inte riktigt så. Nej, jag uttryckte mig nog lite luddigt på den punkten. För de kontakter vi hade, jag har varit med upp till Wickbom vid ett eller två tillfällen, och jag har varit med upp till Ingvar Carlsson vid ett tillfälle, vid de tillfällena så har vi den uppfattningen att deras avsikt var att informera sig om hur vi såg på det. Det är inget konstigt med det alls. Men det var snarare liksom de här underhandskontakterna som ibland togs när det hade varit någon inflammerad diskussion. Och det gjorde ju att man undrade; varför det nu då? Det liksom måste ju gå att diskutera utan att det ska komma till justities öron och de ska känna sig oroade över att vi grälar i en sakfråga.

DV: Och det var underhandskontakter, du nämnde det här med Johan Munck. Var det flera sådana?

SR: Nej, det är det jag minns nu och det hade kommit in i ett rätt spant skede då i december så att det är därför jag minns det. Men, nej men det är väl vad jag kan säga i den frågan. Men sedan var det väl också de här upprepade kontakterna, som Hasse hade, de var ju väldigt välinformerade. Och det är naturligtvis en svår situation att informera sig och ändå inte bli ansvarig.

DV: Ja, men du sade, om jag kommer ihåg det rätt, att man fick den här känslan genom att så fort det blev några motsättningar så hörde man av sig från justitiedepartementet och att man fick känslan av att man skulle anpassa sig efter Holmér?

SR: Ja, men det är ju en känsla som jag har och ingenting som jag har något objektivt belägg för. Men det finns alltså andra saker som har givit mig den känslan s.a.s. och det är det här s.a.s. fredsmötet. När var det?

GL: 11 december.

SR: Den 11 december då Claes Zeime tillsammans med Magnus Sjöberg och Holmér tillsammans med Romander var uppe hos Wickbom, då man kom överens om att försöka ta det här samarbetet.

18
Säkerhetslagen

Jag var inte med på det sammanträdet, så jag vet inte vad som avhandlades där, annat än att man s.a.s. försökte och man ansåg att det fanns vissa förutsättningar att fortsätta samarbetet. Men jag har en känsla av att justitie ville förklarligt nog undvika en krasch. Och det var väl snarare det som man upplevde väldigt starkt, att inte agera så att det blev en krasch. Nu i efterhand så håller jag med din fråga där att det hade varit lika bra om det hade kommit på en gång. Men man visste ju liksom ingenting om den här mekanismen förrän ett bra tag in.

DV: Tror du att det är möjligt att, om ni inte hade känt den här förväntan ifrån justitie, att ni hade drivit det fram till en krasch när det gäller sakfrågan, alltså satsningen på PKK, på ett tidigare stadium?

SR: Ja, det tror jag att vi hade gjort. Vi hade varit betydligt strängare i våra krav. Men man ska inte bara ta justities roll. Man måste ju också se det mot bakgrund utav att ett samarbete tidigare hade kraschat och att det i sig var olyckligt och att, åtminstone jag upplevde det som en press, att det inte skulle upprepas.

DV: Hade du någon kontakt med observatörerna?

SR: Nej.

DV: En utav dem, det var väl Malmström det, som var med på det här mötet hos Säk, va? Var det enda gången du träffade någon utav dem överhuvudtaget?

SR: Ja, det var enda gången jag minns att jag har sett dem. Sedan har jag sett dem i huset och hejat på dem, men liksom aldrig haft något samtal med dem.

DV: Du har aldrig hört dem säga någonting under sådana här Dom sa ingenting till dig?

SR: Nej, nej, utan jag kände ju igen dem sedan tidigare båda två.

GL: En fråga i anslutning till det här med informationen och justitiedepartementet. Du gav oss det intrycket när det gällde tiden efter kraschen att justitiedepartementet kanske hade fått en partisk information s.a.s. Var det vid något mer tillfälle du upplevde detsamma?

SR: Nej, det var väl närmast då som jag fick klart för mig. När man frågar så hör man ju lite. Men jag fick den uppfattningen då att de hade fått en information som inte var riktig ifrån spaningsledningens sida. Det fanns t.ex. vissa saker som, ja som klart inte var riktiga. Och det var t.ex. att Hasse Holmér inte skulle ha vetat om att vi ämnade släppa

ut de har personerna efter förhör, att han inte visste om det när de gick in till presskonferensen. Men det är fel. Han väntade hos Claes bara för att få det beskedet innan han gick in på presskonferensen. Och det var andra sådana där saker också.

PEN: Jaha, är det någon som har någon ytterligare fråga?

DV: Får jag ställa en fråga till? Den första samlade redovisning som du gav eller som du vet att det gavs från åklarsidan hur man såg på hela spaningsläget. Var det vid det mötet uppe hos riksåklagaren som gavs alltså inför justitieministern?

SR: Nej, därför att, nu ska vi se, jag såg ett datum här. Vad som avhandlades den 28 augusti då Holmér och Zeime var uppe hos Wickbom, det kommer jag inte ihåg. Men däremot så var jag med uppe hos Wickbom. Och det måste ha varit någon gång i oktober månad. Jag ser att det står ett frågetecken för oktober.

*skap 1 §
slutetsslagen*

CIS: Och när var det sade du?

SR: Det var någon gång i oktober.

DV: Anledningen till att jag frågar om det här med mötet den 26 januari, det är ju efter tillslaget, det är väl att det är väl därifrån som, om jag har förstätt det rätt, som det här som har varit ute och vandrat i pressen om jämförelserna med Chile och så kommer. Men den s.a.s. värderingen utav polisens uppläggning utav det den hade inte framförts från någon åklagare till justitiedepartementet?

SR: Nej, det hade det inte gjorts. De orden hade inte använts och de är inte rätt citerade i tidningen heller.

DV: Inte heller den här synen på hela uppläggningsen? Såvitt jag förstår var justitiedepartementet informerat och visste om den här operation Alpha, som polisen hade lagt upp. Men de hade inte er värdering?

SR: Nej, det hade de inte annat än då att Claes i oktober redogjorde för vår syn på den

DV: När du lämnade den här redovisningen uppe hos RÅ fick du några reaktioner från justitieministern?

SR: Nej. Vad menar du med reaktioner?

DV: Om man ställde frågor eller t.ex. sade att varför har ni inte sagt det här tidigare?

*skap 1 §
slutetsslagen*

SR: Nej, inte sådana reaktioner, men vi tog ju också upp det här med justities sätt eller jag tog också upp det här med justities sätt att reagera vid konflikter oss emellan. Och också det här samtalet med Johan Munck berörde jag då. Jag kommer inte ihåg vad han sade. Jo han sade att det var säkerhetsfrågorna de var närmast intresserade av. Och så fick jag en annan förklaring som jag inte minns nu. Men de lyssnade och det är klart de ställde frågor, just det här med telefonavlyssning och sådant, och skälig misstanke och vad som krävs för utredningen, ställde de frågor att det måste vara av synnerlig vikt för utredningen, ställde de frågor om. Men jag tog alltså upp bara de punkter där det hade riktats kritik. Jag upplever inte det som om, ja det här låter lite konstigt det vet jag, men jag upplever det inte som om regeringen styrde Holmér utan att Holmér styrde regeringen, hur absurt det än kan låta. Det var på något sätt så att det här med att infomera sig och ha en informatör, jag tror att det var väldigt svårt att hantera detta med Hasse som spaningsledare. Och jag tror att det vart många svåra situationer för de personer som satt där. Så att det är inte på det sättet, utan det är snarare tvärtom - hemskt kryptiskt snack.

GL: En ytterligare fråga bara; du sade eller du använde när du pratade om tillslaget den 20:e uttrycket att ni lät er övertalas när det gällde omfattningen. Det låter ju inte särskilt bra att förundersökningsledaren säger att han låter sig övertalas...

SR: Nej, men det är lika bra att jag säger som det är för det gjorde vi, lät oss övertalas till det och det var så här att, jag skrev några punkter just om det där sammanträdet för att jag tyckte det var så pass remarkabelt, var sjutton har jag det.

GL: Det är alltså sammanträdet den 12 januari?

SR: Ja just det. För det första så hade vi ju planerat ett sammanträde den 7 januari och det var för att vi skulle kunna göra det här den 12 januari, Och ingenting hände och när klockan blev omkring halv tio så ringde jag upp till Palme-rummet och fick tag då i Wranghult och sade att vi skulle ju träffas idag. Skulle vi, sade han förvånat. Och sedan så blev det då debacel om att de inte hade tid och vi hade flera telefonsamtal och det slutade då med att Hans Wranghult sade att - för jag erbjöd mig att vi skulle träffas också på kvällstid, va för att få det här gjort nu - och då så säger han att det är väl bara att konstatera att vi inte kan träffas förrän den 12:e.

kap 18
helles-
egen

18
helles-
v

skap i §
sekreterarslagen

PEN: Jaha, någon ytterligare fråga? Då får vi tacka så hjärtligt och förklara sammanträdet avslutat.

SR: Ja, tack.